

РЕШЕНИЕ

№ 13862

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Т. С. ВЛ.

при участието на секретаря С. ЕМ. Д.
като разгледа докладваното от П. Т. С. ВЛ. Гражданско дело № 20211110126126 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правна квалификация чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Предявен е от К. Н. Б. срещу В. А. П. осъдителен иск с правно основание чл. 45 ЗЗД с искане да бъде осъден ответника да заплати сумата от 7000 лева, частична претенция от 100 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от неоснователно повдигнати срещу ищцата обвинения с подаване на частна тъжба от ответника, по която е образувано и водено НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, приключило с влязла в сила оправдателна присъда, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 12.05.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът К. Н. Б. твърди, че срещу нея като човек и дългогодишен съдия, е била извършена несправедливост от страна на ответника, който предприел действия, които оставили отпечатък върху целия ѝ живот в личен, професионален и обществен план. Сочи, че е била обвинена в извършване на престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2, т.3, пр. 1 и т. 4 вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 НК по частна жалба с вх. № 81007/28.10.2016г., подадена от В. А. П., като било образувано НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС. С влязла в сила присъда била призната за невиновна по повдигнатото обвинение. Поддържа, че вследствие на незаконосъобразното, неправилно и несправедливо обвинение, което продължило близо 3 години, претърпяла и продължава да търпи неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на доброто ѝ име в обществото, изживяване на отрицателни емоции от предявените ѝ обвинения, от връчването на призовки и съобщения по делото и присъствието ѝ в открити съдебни

заседания. Твърди, че е дългогодишен съдия, към момента на подаване на тъжбата и настоящия момент административен ръководител на ОС- Бл., и както в личния, така и в професионалния си живот, се стараела да има законосъобразно поведение, което да изгражда както личния ѝ авторитет на личност и съдия, така и да съдейства за издигане в обществото на престижа на съдебната институция, част от която била повече от 30 години. Поддържа, че освен тежките психически травми, които понесла вследствие на повдигнатото срещу нея неправомерно обвинение, претърпяла и значителни неимуществени вреди, изразяващи се в здравословни проблеми, причинени от полученото психическо разстройство, преживян страх и стрес от неоснователното обвинение, повдигнато от ответника. Още с получаването на призовката за първото заседание, преживяла вътрешен стрес и тормоз, в резултат на което получила високо кръвно налягане, световъртежи и сърцебиене, не можела да спи по нормален начин, което продължило през цялото времетраене на наказателното производство. Сочил, че в резултат на отрицателните емоции от воденото срещу нея производство, се обострило автоимунното ѝ заболяване- хашимото, и се наложило лечение в болнично заведение- ВМА. Поддържа, че всяко явяване в съдебната зала в качеството ѝ на подсъдима било съпътствано с притеснение, срам от семейството, приятелите и колегите ѝ, промяна на работната ѝ програмата, загуба на време поради голямо разстояние от постоянната ѝ месторабота до съда в гр. София. Твърди, че влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд по въпросите дали е извършено деяние, неговата противоправност и виновността на дееца- по арг. от чл. 300 ГПК, чл. 413, ал. 2 НПК, поради което обстоятелството, че ответната страна била извършила деянието не можело да бъде пререшавано и следвало да се приеме за установено. Счита, че в случая била доказана злоупотребата с права от страна на ответната страна, тъй като наказателният съд бил сезиран с тъжба при ясното съзнание на тъжителя, че липсва основание за наказателна отговорност, поради което неговите действия били изцяло противоправни. Намира, че справедливият размер на всички претърпени от нея неимуществени вреди възлиза на 100 000 лева, от които предявява частичен иск за сумата от 7000 лева. Поддържа, че в случая е налице злоупотреба с право, тъй като частният обвинител- П., бил с повече от 15 годишен стаж като съдия по наказателни дела и бил предприел действия напълно недобросъвестно, виновно и само и единствено с цел да урони престижа ѝ и да опетни цялата ѝ кариера на съдия. Сочил, че противоправността на поведението произтичала от недобросъвестността и по-конкретно от обстоятелството, че тъжителят е наясно, че твърдените от него обстоятелства са неверни, но въпреки това ги заявява с цел да навреди другиму или да накърни обществения интерес. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се твърди, че исковата молба е недопустима поради противоречие с чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК, а именно не било посочено какво конкретно е извършеното

действие или бездействие от ответника, представляващо процесния деликт. На следващо място, не била внесена и дължимата държавна такса. Не оспорва, че като ответна реакция на поведение на ищцата в качеството ѝ на съдия и административен ръководител на ОС- Бл., което поведение се изразявало в нападки и негативно квалифициране и оценка на професионалното му име и работа като съдия в НО на РС- гр. Бл. и зам.председател на съда, материализирани в писмо-предложение изх. № 137/05.04.2016г., внесено за разглеждане във ВСС с вх. № 11- 06-563/08.04.2016г. и разгледано публично в заседание на 27.04.2016г., бил упражнил конституционното си право на защита чрез подаване на тѣжба с вх. № 81007/28.10.2016г., по която било образувано НЧХД № 18969/2016г.; както и че при приключване на наказателния спор съдът бил приел, че ищцата действително е имала посоченото в тѣжбата поведение, но същото представлявало нейно мнение и оценка, заради което тѣжбата му не била уважена. Поддържа, че подадената от него тѣжба представлява упражняване на конституционно признато право на защита съгласно чл. 56, вр. чл. 39, ал. 2 и чл. 117, ал. 1 и чл. 120 КРБ и този факт не се променял от естеството на резултата при приключване на визирания наказателен процес, вкл. и при неуважаване на такава тѣжба. Твърди, че упражненото от него конституционно право на защита не било виновно действие, тъй като целта била да защити професионалното си име и достойнство от нападките и засягащите го безпрецедентни действия на ищцата, а не да ѝ причинява вреди. Сочи, че оценката, че поведението на ищцата срещу него, е необосновано негативно към него и работата му на съдия, се споделяло напълно от колеги, членове на ВСС, журналисти и медии, отразявали това обсъждане. Твърди, че при завеждане на делото бил очаквал защита и вярвал в правотата на тезата си, именно поради което е поддържал тѣжбата си на две съдебни инстанции, представяйки множество доказателства и съдебна практика в нейна подкрепа, които останали необсъдени в мотивите на съдилищата. Поддържа, че не били налице никакви вреди за ищцата, още по-малко такива, които да са в пряка и непосредствена последица именно от упражненото от него право на защита чрез завеждане на частна тѣжба, респ. не била налице и причинно-следствена връзка между това негово реализирано конституционно право и вреди за ищцата. Твърди, че ищцата не може да черпи права от собственото ѝ негативно спрямо него поведение, с което била провокирала потребността му за защита чрез упражняване на процесуалното и конституционно признато право на тѣжба. Поддържа, че по време на образуваното дело, срещу съдия Б. били заведени и други наказателни дела в същия период от време, в които е имала същото качество, без да се обосновава, доказва и разграничава по някакъв начин с исковата молба преживяванията ѝ под формата на твърдени неимуществени вреди. Отделно от това сочи, че срещу конкретни действия и бездействия на ищцата като административен ръководител и като съдия по дело за несъстоятелност в ОС- гр. Бл., в периода на разглеждане на НЧХД № 18969/2016г., били заведени и редица други жалби,

оплаквания и сигнали без негова инициатива и участие, били извършвани проверки, водени били съдебни дела за незаконни нейни заповеди и действия, които били отменяни от ВАС и ставали публично достояние заради обсъждането им на заседания на ВСС и в медиите. Поради което ако ищцата имала преживявания като описаните в исковата молба, то те не били последица от воденото от него наказателно дело, като били налице множество други фактори и източници на подобни преживявания, провокирани от собствени действия и бездействия на ищцата и реакция по тях на държавни органи и институции. Оспорва твърдението за настъпили вреди, като твърди че било обективно невъзможно да е претърпяла вреди за явяванията ѝ в съдебни заседания, защото реално не се била явила в нито едно съдебно заседание. Сочи, че образуването и разглеждането на делото не се отразило на кариерното развитие на съдия Б., която била гласувана от ВСС и назначена за административен ръководител на БлОС за втори управленски мандат, но нейното писмо-предложение дало повод за неговото публично дискредитиране в заседанието по обсъждането му от ВСС и тиражирането по медиите на тази дискусия в негативен за работата и професионалното му име аспект, мотивирало и смяната му като и.д. ръководител на РС- гр. Бл. и впоследствие наложило прекратяване на участието му в процедурата за избор на административен ръководител. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Към делото е изискано и приложено НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, 111 с-в, от което се установява, че е образувано по частна тъжба вх.№81007/28.10.2016г. подадена от В. А. П. против К. Н. Б. за престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2, т.3, пр. 1 и т. 4 вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 НК. Не се спори между страните, а се установява и от представени по делото документи, че към датата на подаване на тъжбата, тъжителят П. е административен ръководител в Районен съд-Бл. (БРС) на длъжност „Заместник на административния ръководител – заместник-председател“, считано от датата на встъпване в длъжност – 01.06.2011г., като считано от 23.11.2015г. е изпълнявал функцията Председател на БРС поради липса на назначен такъв и по аргумент от чл.168, ал.6 ЗСВ – в качеството си на зам.председател и и съдия с най-високата административна длъжност, за което бил уведомил изрично ВСС. В тъжбата е посочено, че на 05.04.2016г. ИФ.Председателя на Окръжен съд-Бл. (БОС) К. Н. Б., с нарочно свое писмо-предложение изх. № 137/05.04.2016г., внесено за разглеждане във ВСС с вх. № 11- 06-563/08.04.2016г. е сезирала ВСС за определяне на друг ИФ Председател на БРС, а именно В.Г.а К. от БРС, което писмо е разгледано в рамките на Комисията по предложенията и атестирането на ВСС, след което е внесено за разглеждане по време на публично заседание на Съдийската Колегия на ВСС на 27.04.2016г.

Последното се установява както от приложенията към тъжбата, така и от представеното по настоящето дело писмо-предложение изх. № 137/05.04.2016г., внесено за разглеждане във ВСС с вх. № 11- 06-563/08.04.2016г. От текста на Писмо-предложение е видно, че К. Н. Б. – ИФ.Председател на БОС е обърнала внимание на ВСС за ситуацията с липса на валидно взето решение на ВСС за избор на ИФ.Председател на БРС, като е обърнала внимание, че според нея липсва фактическия състав на чл.168, ал.6 от ЗСВ и лицето, което да изпълнява функциите на Председател следва да е назначено от ВСС. Поради изложеното прави конкретно предложение за назначаване на съдия В К. Наред с предложението К. Б. посочва и защо В. П. не е подходящ за поста:

1.Срещу фактическите действия по изпълнение на функциите на председател на РС Бл. от съдия В. П. била подадена жалба от съдия от РС Бл. до ВСС /преписка №94-00-107 от 09.02.2016г./, с искане за разглеждане на етичността на действията му.

2.Фактически изпълняващия функциите на председател на БРС бил дал повод с процесуалните си действия, като съдия да бъде осъдена България в Страсбург – дело „С.З срещу България“ от 3.03.2015г. в цитираното решение било посочено, че съдебната фаза на производството е продължила значително дълго, което не било оправдано от сложността на делото. БРС бил провел 22 заседания за периода 2007-2012г. и производството не отговаряло на изискване на чл.3 от Конвенцията. Поради това К. Б. отбелязва, че в такива случаи председателя на ВКС и други членове на ВСС били изразили становище и обосновавали отрицателен вот при избор на административен ръководител.

3.в съда продължавало да се натрупва напрежение, което фактически изпълняващия длъжността не е преодолял. Напротив действията по управление на съда генерирали ново такова, а именно продължавала практиката на управление на предишното ръководство в смисъл: издаване на заповеди, с които по същество се указва правоприлагане; не са изпълнени указанията на Инспектората на ВСС за случайното разпределение на делата, за което има жалба от съдия от БРС; не са изпълнени указанията на ИВСС за предприемане на дисциплинарни мерки спрямо съдии; извършени са действия, с които пък са прекратени преписки срещу други съдии, по отношение на които съдия П. не бил компетентен и без да разполага с официална преписка, която се намира в БОС. Продължавало се заложеното от предишното ръководство преекспониране на „проблематиката за съдийски кабинети“, като некоректно се цитирала Заповед на МП, отменена по силата на последващо споразумение между МП, БлОС и БлРС.

Поради изложеното съдия Б. е поддържала, че е неподходящо съдия П. фактически да упражнява функциите на председател на БРС.

В тъжбата В. П. е счел твърденията по т.2 и 3 на писмото-предложение за неистина,

за клеветящи и позорящи го твърдения, разгласени с цел неговото дискредитиране, респ.цесочено и негативно характеризиране пред Съдийската колегия на ВСС на професионалните му качества и начин на работа, като съдия и административен ръководител, с което да се „мотивираща“ преустановяване на изпълняваните от него функции и да се определи предпочитан от съдия Б. съдия, като е направила това в качеството си на длъжностно лице – и.ф.председател на БОС.

По делото са проведени пет съдебни заседания, в които К. Н. Б. не е взела участие. С Присъда от 22.03.2019г. по НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, 11 с-в К. Н. Б. е призната за невиновна, че в писмо-предложение изх. № 137/05.04.2016г., внесено за разглеждане във ВСС с вх. № 11- 06-563/08.04.2016г. и разгледано публично в заседание на 27.04.2016г., е разгласила за друго - В. А. П. позорно обстоятелство, като клеветата е нанесена публично, от длъжностно лице по повод изпълнение на службата му. В мотивите на решението е посочено, че твърденията, свързани с осъдително за РБ решение на ЕСПЧ са от естество да увредят доброто име, но обективно твърдението не е неистински, а останалите твърдения представляват изказване на мнение и даване на оценка, което не е клевета, доколкото в случая не се разгласяват позорни обстоятелства и не се приписват престъпления.

С Решение №253 от 07.04.2020г. по ВНЧХД №4208/2019г. по описа на СГС първоинстанционната присъда е потвърдена, като е прието, че изложените в писмото твърдения, представляват лично нейно мнение, базирано на очевидно непозитивни отношения между нея и частния тъжител.

По делото е изискано и приложено и НЧХД №21704/2016г. по описа на СРС, 2 с-в, от което се установява, че по същото време, когато е провеждано производството по НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, е провеждано и друго такова по частна тъжба на Е. П Н. – друг съдия в БРС и работила като административен ръководител на БРС против К. Н. Б. отново за престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2, т.3, пр. 1 и т. 4 вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 НК. Тъжбата по това дело е подадена на 12.12.2016г., Присъда, с която К. Б. е призната за невиновна е постановена на 11.01.2018г. и потвърдена с Решение №558 от 19.06.2019г. по ВНЧХД №43/2019г. по описа на СГС.

От представен акт за встъпване в длъжност от 22.06.2016г. се установява, че въз основа на решение на ВСС от 07.06.2016г. К. Н. Б. е назначена за председател на БОС, като не се спори, че е продължила да изпълнява ръководни функции до 2022г., когато е избран нов председател, което е след края на производството по НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, а се е пенсионирила на 28.04.2023 г.

По делото са представени медицински документи във връзка с лечение на К. Н. Б. в Клиника по ендокринология за времето от 03.12. до 06.12.2018г. От представената Епикриза е видно, че К. Б. е постъпила в клиниката за диагностично и терапевтично уточняване. Установява се, че същата има автоимунен тиреоидит, с голяма давност –

считано от 1997г., като е на медикаментозно поддържаща терапия с Л-тирокс 175 мкг.

По делото са депозиран големи по обем свидетелки показания, като настоящия състав не счита, че следва да повтаря съдържанието на същите в детайли, доколкото единствено в доказателствена тежест на страните е да установят, че К. Н. Б. е претърпяла твърдените вреди от поведение на тъжител, който е упражнил свое право с намерение да я увреди, а В. А. П. че е упражнил правата си при наличие на убеждение, че разполага с такива. Не следва да се предават в детайли показанията на свидетелите, а да се посочи, че от всички се излагат твърдения за изключително вложени отношения между ръководството на БРС и това на БОС.

Видно от показанията на А С И - съдия в РС- Бл., проблемите между ръководството на Окръжен съд – Бл., което се представлявало от председател Б. и ръководството на РС- Бл., което тогава било в екип – Н. – председател, П. – зам. Председател, били известни от доста време, като имало много проблеми, спорове, които продължили през целия мандат на управление на съдия Б., почти около 12 г., съдии подавали жалби едни спрямо други, за всяко нещо имало спорове – за ползването на сградата, за командироването и др. Посочва, че във връзка с тези спорове които били възникнали, се стигнало до там, че Е. Н. и В. П. образували частен характер дела по тъжби срещу К. Б., които старирали по едно и също време през 2016г. Посочва, че призовка за дело била връчена на К. Б. по месторабота и само след 1-2 часа целия съд знаел. Посочва, че до този момент споровете били виртуални - на срещи, жалби до инспектората, до ВСС, до институции, но след като се чуло за образуваните дела, проблема вече ескалирал. Това което обсъждали с колегите било, че никой не е очаквал, че ще се стигне до там, че да засегне спора и съдебната скамейка. Информацията която изтекла била, че това дело на П. е по повод на участието му към онзи момент в процедура за избор на председател на РС- Бл. 2016-2017 г. и становище, което било изразило ръководството на ОС – Бл., в лицето на председателя тогава Б., което не е било в положителна посока. Много често попълвах и 1-ви въззивен граждански състав, когато Б. била председател. Посочва, че Съдия Б. му споделила, че е доста развълнувана от това, че си има адрес, а я призовават по местоработата. Свидетелят счита, че явно се целяло някаква публичност. Посочва, че К. Б. споделяла с много тъга за подадената тъжба. В продължение на процеса започнала да се затваря, да не комуникир така, както е комуникирала. Споделя за ситуация от лятото на 2018г., когато в рамките на произнасяне в производство, К. Б. била прекъсната поради посещение на призовкар, който обаче идвал по служебен въпрос, първоначално тя много се притеснила и споделила, че поради това, че срещу нея се водят дела, като чуе „призовкар“ и вече се притеснява. Сред колегите имало негативни коментари и изразени съмнения в годността на К. Б. за председател поради наличието на образувани дела. Счита, че в дългосрочен план това сигурно се е отразило и когато се кандидатира за втория мандат 2017-2018 г., не я избрали от първия път. Тогава на

масата били сложени пред ВСС проблемите с ръководството на РС- Бл. – войната по преписките, по делата. Всичко това стояло на дневен ред и предполага, че по някакъв косвен начин, се е отразило освен в личен план и в професионален план.

Свидетелят Н В М, посочва, че познава семейство Б.и от Белица и са в много добри приятелски отношения. През 2016г., когато се срещали у тях на кафе, К. Б. била в не добро настроение и споделила, че има образувано наказателно дело срещу нея от съдия П.. В продължение на години постоянно се притеснявала, изпаднала в някаква депресия, срамувала се от колеги, когато ходела на работа, че срещу нея е образувано наказателно дело, като това тя лично е споделяла със свидетеля. Споделяла му е, че доколкото делото е наказателно уронва престижа ѝ. свидетелят посочва, че К. Б. се разболяла в този период, като не му е споделяла за здравословни проблеми от по-рано, даже влизала в болница. Притеснявала се и за кариерното израстване на сина си. Постоянно повтаряла за това наказателно дело.

Свидетелката Е Г.а У, също приятелка на К. Б. от Белица посочва, че през зимния период 2016 г. Б. изпаднала в депресия, спряла да говори. Първо не споделяла какво ѝ е, но след настояване на свидетелката казала, че съдия П. е завел наказателно дело срещу нея, без да сподели за какво става на въпрос. Мисли, че и в семейството нещо не била добре, притеснявала се за сина си, който тогава учел право, дали няма да има някакви проблеми заради това. Споделяла е, че се срамува да ходи на работа, заради колегите, че може би я гледат с други очи. В Белица не искала почти да излиза по кафета, по-често пиели в тях. Плачела непрекъснато, после влязла във ВМА, като споделила, че лекарите са ѝ казали, че заболяванията ѝ са в следствие на стрес. Преди 2016 г. била много народен човек, с всички контактувала, много се смеела непрекъснато, но след завеждане на делото се променила. Дълго време- години, говорела за това дело.

Показания са депозиран от Е. П Н. наказателен съдия в РС – Бл., повече от 21 г., председател на РС – Бл. в периода ноември 2010 г. до 2015 г. Посочва, че 6 месеца след като станала председател, предложила за свой заместник съдията В. П., като пред ВСС аргументите ѝ за предложението били, че е изключително добър професионалист, почтен, независим, инициативен, деен, далновиден, с който решила, че може да бъдат екип. Съдия Б. била назначена за председател на ОС – Бл. и първите две години двата съда – РС и ОС – Бл., работили чудесно в съдебната палата. Заедно успяли да въведат много организационни промени до степен, че и двата съда били обявени през 2012 г. за съдилища модели. След това започнали проблемите пред двата съда, като свидетелката подробно описва хронологията на развилите се негативни отношения. Подробното описани на проблемите между двата съда не следва да се излага в настоящето решение, но следва да се отбележи, че са се касали както за чисто организационни такива – с ползване на сградата, с разпределяне на дела, извършване на ремонт, така и за проблеми, базирани на личностна основа – командироване на един вместо друг съдия и т.н.

Посочва, че ескалацията на проблемите се е изразила в подаване на писмо от К. Н. Б. до ВСС, за което тя и съдия П. първоначално не са знаели, видели го за първи път в дневния ред на ВСС, където имало точка за смяната на колеги. Съответно изискали

писмото, за да разберат за какво става въпрос и когато го прочели, свидетелката била изключително шокирана за това, че основно за нейни действия по организация на работата и нейни заповеди, К. Б. искала освобождаването на съдия П., поради некомпетентност. Това което било изнесено в писмото, според свидетелката били откровени неистини, като с показанията си опровергава последователно всяко от твърденията в писмото.

Посочва, че в рамките на конкурсната процедура на Съдия Б., когато била попитана за 7кратно разпределяне на дело, според свидетелката, за да отклони вниманието от себе си, ищцата започнала да говори срещу Е. Н. досежно тръжна процедура за смяна на дограма на съдебната сграда. Изисквала документацията и се установило, че се твърди наличие на конфликт на интереси не само за нея, но и за съдия П., който е нямал никакво отношение и участие в процедурата. Дълго се колебаели дали да подадат тъжби, не защото нямали основание, а защото не искали конфликтите между двата съда да стават публични. Посочва, че за да спестят срама, до последно се колебаели и свидетелката и В. П., но в момента, в който видяли тази неблагодарност, това отношение, решили да подадат тъжбите. Посочва, че дори не се разбрало, защо се бавят с подаването. Продължили атаки, проверки, производства, какво ли не и тогава решили, че в крайна сметка личното достойнство и професионалното им име вече става по-важно от неблагодарността на хората, и от това те да пазят името на институцията. Сочил като причина за завеждане на делото от нейно име, опетняването на тяхното име, без да са виновни за нищо. След като взела решение да заведе дело, В. П. казал „Аз ще заведа две дела. Аз съм оклеветен на две основания и няма да позволя да се подиграват с името ми. В края на краищата, нито съм такъв некадърник и некомпетентник за какъвто ме изкарва тя, нито пък съм виновен за процедура, в която не съм участвал.“

Посочва, че В. П. бил изключително обиден и шокиран от твърденията в писмото, бил изключително огорчен от неблагодарното отношение.

Посочва, че всички конфликти са възникнали на база неправилни административни решения, пречещи, вредящи, клеветящи, унижаващи ги и като съдии и като административни ръководители. Това бил мотива съдията П. да заведе делото, още повече, че според свидетелката имали абсолютно всички доказателства, че това което е написала съдията Б. е неистина.

Никога в нейно присъствие не е имало лични нападки от съдия П. по отношение на съдия Б.. Посочва, че в следствие на писмото се появила служебна изолация за съдия П., имало отдръпване на колеги, спрели да комуникират, за да получат по-добро отношение от БОС. Посочва, че никой не би търпял такова положение – да се оказва виновен, без да е такъв. Счита, че единствения начин да реагираш и да се защитиш със законно средство, като български гражданин в Република България, като всички останали граждани, е с тажба.

Свидетелката посочва, че не приема мотивите на решаващите състави на СРС, както по нейното дело, така и по това на В. П., като посочва, че в следствие на решенията е останала с горчивото впечатление, че тя няма право на добро име, но председателя на един ОС има право на мнение.

Посочва, че не знае за здравословни проблеми на К. Б., но си спомня, че в рамките на нейното наказателно дело, когато съдията А. давала показания като свидетел, тя твърдяла, че Е. Н. е отключила такива проблеми на съдията Б., във връзка със заведеното срещу нея дисциплинарно производство.

Свидетелката Т. А. А., в състава на БОС от 2006 г., по настояще зам. административен ръководител в ОС – Бл., отговаря за наказателно отделение от 2013-

2014 г., счита, че с писмото до ВСС, в рамките на своите правомощия Съдия Б. е изразила свое мнение, като счита, че това е по-добрия подход, когато съответните административни ръководители с името си, с подписа си, с аргументите си, защитават една или друга своя позиция по отношение избора в Районните съдилища. И този свидетел посочва за наличие на проблеми между ръководствата на двата съда. Посочва, че в един момент нещата много ескалирали, станали много лични и се започнала една непрестанна кореспонденция на ръководствата - дебнене, нещо да се намери, да се протестира, да се оспорва, да се търсят някакви аргументи да не се случат нещата по един или друг начин. Знае, че съдия Б. е пуснала сигнал срещу съдия Н. за налагане на дисциплинарно наказание. Съдия Н. е образувала дела в Административен съд срещу заповеди на съдия Б.. Свидетелката посочва, че К. Б. е била доста огорчена от ситуацията с тъжбите. Посочва, че тя е човек от по различно поколение и очаква към възрастния да има уважението, което се следва, поради което жалбите дълбоко я огорчавало. В един момент даже, престанала да коментира за тях, престанала да говори и се затворила и станала доста нервна в един период от време. Имала и лични проблеми, които допълнително утежнили нещата. Огорчението било о това, че тя дългогодишен съдия, чрез такива частни наказателни дела, в един продължителен период от време, е била подсъдима.

Спомня си, че е била свидетел по делото, образувано от съдия Н. срещу съдия Б., но не помни да е казала в това си качество, че здравословните проблеми на съдия Б. са се дължали на самото дело.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Доколкото в обстоятелствената част на исковата молба са обективирани твърдения за виновни действия на ответника, довели до причиняване на описаните неимуществени вреди, съдът приема, че предявеният иск има правното си основание в разпоредбата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Крайната цел на този иск е възстановяване на променената в следствие на вредоносния резултат обективна действителност. За уважаването на такъв иск е необходимо при условията на пълно и главно доказване да се установи кумулативното наличие на няколко предпоставки – наличието на претърпени вреди, последните да са причинени в резултат на деликт, осъществен поради неправомерното поведение на деликвента, както и размерът на причинените вреди. Липсата дори и на една от така изброените предпоставки води до неоснователност на предявения иск.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да се направи извод за наличие на противоправно, вредоносно поведение, причинило вреди на ищцата и изразяващо се в злоупотреба с права.

Конституцията на Република България установява правото на всички граждани

да подават жалби, предложения и петиции до държавните органи, както и да търсят защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси.

За да бъде направомерно поведението на едно лице, подало жалба, петиция или предложение или сезирало по какъвто и да е начин държавни или общински органи, следва това поведение да може да се подведе под хипотезата на злоупотреба с права.

Превратното упражняване на субективните права е укоримо с оглед обществения интерес и правните последици от защитата им, като в зависимост от естеството на действията, чрез които злоупотребата на правото се извършва, увреденият може да иска съответно и обезщетение, и преустановяване на увреждащата злоупотреба. Добросъвестността е налице, когато правото се упражнява с убеждението, че то съществува. Няма злоупотреба с право тогава, ако страната подава тъжба със съзнанието, че защитава съществуващо свое субективно право. Без значение е дали предприетата защита е адекватна, съществува или не в действителност твърдяното субективно право, евентуално грешката при преценка на правото дали е извинителна, или неизвинителна. Понеже недобросъвестността не се предполага, този, който я твърди, следва да я докаже. В конкретния случай, за да е налице злоупотреба с право на тъжба, следва да се докаже твърдяната цел – В. А. П. да се е възползвал от предоставената правна възможност да подаде тъжба пред съд, за да увреди здравословното състояние на ищцата, да накърни нейните лично достойнство и чест. Ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че с подаване на тъжбата, по която е образувано НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, ответникът е злоупотребил с право /противоправно поведение/, т.е. че същата не е отправена с цел обстоятелствата по нея да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а ответникът е знаел, че обстоятелствата са неверни и е подал тъжбата, за да навреди на ищцата или да накърни обществения интерес. /В този смисъл Решение № 53 от 04.04.2018г. по гр. дело № 1913/2017г. на ВКС, Трето гражданско отделение/.

По делото не бяха ангажирани неоспорими доказателства, от които да е видно, че ответника е злоупотребил със свое право.

На първо място следва да се посочи, че подаването на тъжба представлява предвиден в чл.45 от КРБ и чл.80 и сл. от НПК ред за защита и процесуален инструмент за упражняването ѝ, в случаите, когато едно лице счита, че по отношение на него е отправена клевета. На лице е значителна по обем съдебна практика, която отрича наличието на противоправност в случая, когато се упражнява законово гарантирано право /в този смисъл Решение № 657/09.12.2009г. на ВКС по гр.д. №500/2008г. на 3-то г.о. на ГК; Решение №53/04.04.2018г. по гр.д. № 1913/2017г. на 3-то г.о. на ГК; Решение по гр.д. № 1347 от 2008г. на 2-ро г.о. на ВКС; Решение № 8339/30.11.2015г. на СГС по в.гр.д. № 511/2015г. с Решение № 1-31/30.01.2014г. по гр.д. № 3021 /2013г. по описа на СР; Определение № 328/05.03.2014г. по гр.д. № 6722/2013г. на 3-то г.о. на ГК на ВКС; Определение № 192/29.05.2014г. на 4-то г.о. на ВКС. Съгласно цитираната практика на съдилищата, категорично и безпротиворечиво е прието, че подаването на тъжба от лице, което се счита оклеветено, срещу лицето, което е разпространило въпросната клевета е позволено, правомерно и гарантирано от

закона право на всеки български гражданин. Именно за това и съдилищата сочат, че не е налице основание за ангажиране отговорността на пострадалия от клевета тъжител, дори и когато тъжбата му не бъде уважена и производството по нея приключи с оправдателна присъда. В цитираната съдебна практика ВКС приема, допълнителен аргумент за липсата на виновно и неправомерно поведение в подателя на тъжбата и респ. деликт - до приключване на заведеното по тъжба НЧХД с окончателен съдебен акт, никой гражданин не може да знае предВ.телно дали тъжбата му ще се приеме за основателна или не. Вероятно и заради последното и самият законодател за разлика от отговорността на прокуратурата по ЗОДОВ при неоснователни обвинения, не е предвидил търсенето и носенето на отговорност или някакви негативни последици за защитилия се с тъжба гражданин, дори и когато тъжбата му не бъде уважена, освен да заплати разноските по въпросното НЧХД на ответната страна.

На следващо място, по делото не са представени доказателства, че В. П. е подал тъжбата с убеждението, че го прави с единственото намерение да вреди. Напротив видно от показанията на св.Н. изборът на В. П. да подаде тъжби е бил продиктуван от убеждението му, че следва да защити честта и доброто си име на професионалист. От показанията е видно, че той трудно е направил избора да подаде тъжби поради нежеланието си конфликтите между двата съда да станат публично достояние. Свидетелката е категорична, че В. П. е бил изключително обиден и шокиран от твърденията в писмото-предложение, отправено от ищцата до ВСС, бил изключително огорчен от неблагодарното отношение, не искал „да се подиграват“ с името му. Свидетелката посочва, че В. П. никога не е изричал никакви лични нападки срещу К. Б., а е подал тъжбата само защото наистина е бил убеден, че изложеното от нея в писмото са неистини и подаването на тъжба е било единствения начин да се защити.

От страна на ищцата не са представени никакви насрещни доказателства. Нито един от разпитаните свидетели не посочва да му е известна някаква друга причина за подаване на тъжбата. Намерението за увреда не може да се предполага и презумира, не може да се извежда по пътя на предположение, че В. П., като наказателен съдия, с дългогодишен опит, би следвало да предполага, че действията на К. Б. са несъставомерни, т.е. че изложеното от нея в писмото не покрива състава на престъплението клевета. Качеството на едно лице не може да послужи за извеждане на презумция, която не е предвидена в правна норма. Наличието на особено качество на страна, придаващо ѝ такова на специалист в дадена област, не може да се приеме, че по презумция изключва задължението за доказване наличието на умишъл за увреда.

Отделно от това, видно от справка с правните системи, използвани в страната, няма постановени решения, явяващи се задължителни за съдилищата, т.е. въвеждащи безспорна и независеща от конкретната ситуация по делото, практика, че изказвания, които са от категорията да засегнат честта и достойнството на някое лице, винаги представляват мнения ако са изразени в процедура пред орган, който се занимава с кариерно израстване и са в рамките на служебните задължения на изразилия ги. Не е възможно ответника да е предполагал предВ.телно какво ще е съдебното решение, още повече, че по думите на св.Н., двамата с ответника, не възприемат мотивите на съставите на СРС и са с твърдото убеждение, че са оклеветени.

За пълнота на мотивите следва да се посочи и, че по делото не са събрани категорични доказателства, че К. Б. е била увредена само и единствено от действията на В. П. по подаване на конкретната тъжба. Показанията на свидетелите, които познават ищцата от с.Белица са опосредени такива. Те извеждат впечатленията си, че причина за състоянието на К. Б. е именно подадена тъжба от В. П., защото ищцата им е споделила това. Не следва да се пренебрегва обстоятелството, че по същото време срещу К. Б. е било образувано и друго НЧХД. Св.И говори общо за увреда от тъжбите,

без да визиращ конкретното процесното НЧХД. Същото прави и свидетелката А. – посочва общо образуваните НЧХ дела като причина за огорчението на К. Б.. Не може да се приеме и, че здравословното състояние на К. Б. се е влошило именно поради заведеното НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, доколкото същата е посетила ВМА за изследвания и уточняване на лечението на заболяване, което има много преди подаване на тъжбата. Не се установяват и твърдяните вреди от самото производство, като процес, доколкото ищцата не е взела участие в нито едно съдебно заседание. Вредите в професионално отношение не се установява да се дължат само на НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, доколкото св.И посочва, че колеги са коментирали делата, а не конкретното дело. Ищцата е продължила професионалната си кариера като административен ръководител на БОС и е пенсионирана с награждаване, поради което не се представят доказателства за увреждане на кариерата ѝ.

Предвид изложеното, съдът приема исковата претенция за обезщетяване на понесените от ищеца неимуществени вреди за неоснователна, което обуславя нейното отхвърляне.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищеца следва да бъде осъдена да заплати направените от ответника разноски за заплатено адвокатско възнаграждение и заплатени такси за издаване на съдебни удостоверения в общ размер на 1540лв., като настоящия състав намира, че размера не е прекомерен. Не следва да се присъждат разноски за заплатени депозити за призоваване на свидетели в размер на 100лв., доколкото същите не са изплатени на явилите се свидетели, поради отказ, и подлежат на връщане.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Н. Б., ЕГН *****, адрес: гр. Бл., ул.,Т А” №, вх., ет., ап. срещу В. А. П., с ЕГН ***** и адрес: гр. Бл., ул. “****“ №, вх., ет., ап., иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сума в размер на 7000 лева, частична претенция от 100 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от неоснователно повдигнати срещу ищцата обвинения за подаване на частна тъжба от ответника, по която е образувано и водено НЧХД № 18969/2016г. по описа на СРС, приключило с влязла в сила оправдателна присъда, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 12.05.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА К. Н. Б., ЕГН *****, адрес: гр. Бл., ул.,Т А” №, вх., ет., ап. да заплати на В. А. П., с ЕГН ***** и адрес: гр. Бл., ул. “****“ №, вх., ет., ап. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноски по делото в размер на 1540лв.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____